

Zo beginnen

Zo beginnen?

Ik was van top tot teen gekleed in
- niet 'gekleed in' maar 'bedekt met'? -
bitterheid, geheimzinnig glanzend, orkazwart

maar nee-nee-nee:
dat kon niet.

Ik was van top tot teen gekleed in
- niet 'gekleed in' maar 'bedekt met'? -
bitterheid, geheimzinnig glanzend, orkazwart

in plaats daarvan: hoe de smaak van de muesli
leidde naar de herinnering aan een poezelzacht babyhandje
dat quasitoevallig op mijn arm neerstreek
de blik in de babyogen, diepe poelen
(hoe ouder hoe ondieper ogen)
de nacht die gewichtig deed achter de luchtig gesloten lamellen
HOOR JE ME WEL?! hoor je wel wat ik zeg, etc
niet doorhad dat zijn einde naderde
een trein aan de horizon; het was al bij achten
(opzij van ons verandert ons leven in een strip, Hergétekeningen, Hergérookwolkjes
boven de schoorsteen van de trein

Het lijkt alsof we zo in kunnen stappen, de tekening achter ons dichttrekken
Ze hebben ons verteld dat we ons vergisten
steeds barser naarmate de jaren verstreken
maar wie even in ons naar binnen gluurt
(dat mag niet! dat mag niet! als u wordt betrappt zwaait er etc)
ziet dat we niet voor honderd procent zijn overtuigd

was dat...?
na die vergisten - nu weet je
niet meer wat je die meeslepende
neeft (t daar maar later slingeren

Poëzie je bent een meeslepende, lieve leugen
leeghoofdige, beeldschone vrouw die bedriegt met Jan en Alleman
Ik zou je het huis uit moeten donderen maar ik kan niet
het is bij achten en het licht komt snel dichterbij.

DAGMERRIES

Voor ons

Vieze dingen kunnen niet zingen
ze kunnen alleen maar druipen
en naargeestig ruiken
naar dieren die steelse levens leiden achter oud behang
en mensen die keurig in stukjes worden geknipt door een tram

direct is de treitermachine nauwkeurig op mij afgesteld
elke overtreding die ik maak gedesinfecteerd
in cellofaan verpakt gemeld
laat zijn tandenstokers maar weer vallen op zijn beschimmelde badkamervloer
smijt hem op zijn knieën voor een oude,
verveeld van hem wegstrooiende hoer
laat hem zien hoe pus geel als vla
uit haar schaamlippen lekt, bulder
in zijn oren: askleurig vlees, stoppels en stekels
schop hem tot bloedens toe in zijn debiele aars
tot hij voor ons – ons en niemand, niemand anders! – kruipt

stempel zijn stem tot stamel, zijn rijm: sterf dat toch weg
laat hem hangen als terminaal papier in een doodzieke heg
ben jij mamma's lieve koelieboelie nee hè jij ben un stoute stuiterbal
zal jij dat nu nooit meer zeggen over vieze dingen en niet zingen
en goed onthouden: poëzie is louter drek.

We zijn in de grot – ‘we’ omdat ik bang ben dat mijn dochter er ook is, al zie ik haar niet. Mijn ex is niet bij ons: ze zit te jammeren voor haar namaak-openhaard (er kan geen echt vuur in branden) met haar voeten op de rug van haar nieuwe man, die een poef imiteert. Donker is het niet in de grot; alles is vleeskleurig in schakeringen variërend van bloedrood tot gebroken wit. Er beweegt nóg niets; dit zou elk ogenblik kunnen veranderen. Of je in een slachthuis bent dat van onder tot boven met varkensvlees is bekleed. Of je een made bent die zijn weg zoekt door een *never ending* karkas. Stem: ‘Je hebt nooit iets anders gevoeld dan lust en angst.’ Ik probeer te ontkennen, datgene in mij wat met deze poging is belast, is ook weer een made, op zijn rug, ik voel hem spartelen en wriemelen. En het geluid dat ik maak is van bordkarton: ‘Wuh-buh-uh’ – zo klinkt het ongeveer (een preciezere beschrijving is onmogelijk). ‘Het enige wat de mensheid verder bij je vermocht op te roepen,’ zegt de stem, ‘is een nogal diffuse gewaarwording van geamuseerd-zijn.’ Ik probeer te gillen en doe dit ook, maar ik hoor niets, alleen een stilte die nauwelijks iets met mij te maken lijkt te hebben. ‘Het zuiverste in je,’ vervolgt de stem, ‘was en is je kwaadaardigheid. Niets in je is werkelijker.’ Tegenspreken is onmogelijk. Ik ga liggen, het vlees veert een beetje mee, en ik concentreer me uit alle macht op de weilanden waar ik zo graag tussen liep, toen ik nog ver kon lopen. (Ik overwoog ook om me te concentreren op de vrouw van wie ik het meest heb gehouden. Haar donkere haar; haar lichtjes koerende stem die vraagt of ik een dropje wil. Maar de vraag of ook die liefde geen verzinsel was dringt zich onmiddellijk op. Zeker: ik hield van iets wat met haar te maken had, uit haar voortkwam, maar of *zij* dat was? Mijn liefde voor de weilanden is moeilijker te weerleggen.) Ik ben er nu, de grot schijnt weg te zijn. Maar ik blijf het gevoel houden dat ik de weilanden droom, dat enkel de grot werkelijk is – en rustig wacht op mijn onvermijdelijke terugkeer.

Nocturne

het verdwaasde biggetje
het hoornige bos
het torenhoge weet-niet-meer-zo-goed-wat

verregende suikerspin
langdradig stervende veelvraat

uitpuilende ogen
begeerte

slijm uitsproeiend: de klunzenaar
half gesmoorde kreten ten gehore brengend
krergens in de krakrakramers van zijn kret
onderbreekt kreze krezigheden (de muizen
verstijven), slaat de zonsondergang
– dwaas violet – hologig gade

nocturne
zich verdiepende schemering, blauwe
nacht. de bleke ladder
boven de jammerlijke huizen
komt aanvankelijk nog waardig omlaag

fladderende jaspanden

de clown rent gillend over de landweg
verandert in een tekening, die precies past
in boterbloemgeel verdwijnen
iemand druppelt naaktslakken – uit een slagroomsput – op het verlaten plaveisel

taxusheg. zachtkens kwijnen
het domme smoel van het landhuis
de sissend leeglopende taxibanden

Blauw

Een gordeldier is tot daaraan toe.
Een verdwaald inlegkruisje in de wasmachine
wil ik ook nog wel accepteren. Maar waarom
die helse groene ogen tussen het hoge gras? Ja, ik wéét

dat het kwaad onschuldig is
Dat het zich altijd zal kunnen beroepen
op het feit dat het nu eenmaal niet anders kan
(en ik hoor de stem van de Schepper maar door mompeldemompelen: 'Bomen,

daar had ik het bij moeten laten.')

Maar ooit was het zo makkelijk een giraffe op zijn achterpoten
te laten lopen, een livrei aan te doen
hem aan te stellen als palfrenier
van een zich bij voorkeur per glazen koets verplaatsende prinses. Geen mens

die op het idee kwam dat het glas kogelvrij moest zijn.
Er-is-iets-mis-gegaan, probeer ik te zeggen. Wat nou
oerknal? Diepe zucht. Alles is

mislukt. Niet alleen hier. Zelfs in al die andere
universums – als die echt bestaan. Ik word al moe

bij het idee. Laat me dan maar zachtjes worden gesmoord

in een steeds hoger wordende berg wasgoed. Heengaan
met de brandnetelgeur van mijn urine in mijn neus. Blauw –
als ik werkelijk eerlijk ben: het enige
wat ik nog wil. Blauwblauwe

lucht

Liefde

Voor ze er waren, wist ze al dat ze zouden komen. En de wrevel was er eerder dan het doelwit.

Dan de gedachten: mijn kuiten zijn te dik. Als ik loop is het of mijn schouders om me heen hangen als een te ruime jas.

Ze wilde er nog een aan toevoegen, over haar buik, maar ze liep vast. Buik – zo zonder iets erbij deed het woord denken aan een door een kind achtergelaten pop.

*kind... wat een schatje...
drie vier... wil ik o/later
nog meer...?*

Zou ze allemaal kunnen denken. Mooi dat ze daar niet aan begon. Bekijk het maar.

Nu moest er iets gebeuren aan die jongen op de bank. Schaap, dacht ze –

even bang dat ze het had gezegd.

Wat ze wél zei: dat ze ongesteld was. Liet haar blik taxerend over hem heen glijden. Ze voelde hoe hij worstelde, wroette tussen allerlei logge, trage zinnen op zoek naar de juiste. 'Naar voor je'; 'Doet het pijn?'; gewoon 'o'.

Haar gedachte – 'Meisjes zoals jij zijn nu eenmaal aangewezen op dit soort jongens' – was opnieuw net een stem. Maar deze keer was ze niet bang dat ze het had gezegd.

Ze liet zich tussen zijn benen ploffen. Zijn verontwaardigde, piepende 'Au-hauw' klonk zoals ze had gehoopt.

Ze wachtte een paar seconden. De pijn moest afgenomen zijn, maar nog niet weg. Toen begon ze met haar rug te duwen en te wringen, expres ongedurig. Op de vraag 'waarom?' zou ze geen helder antwoord hebben gehad. Een beweging alsof hij zich aan haar wilde onttrekken die niet doorzette en een marmottengeluidje, een getemperd vervolg op zijn eerdere kreet.

Voor alle zekerheid zette ze hem klem. Stijf – hij begon al mooi stijf te worden.

lekker Het woord 'altijd'. De letters gloeiden; er droop iets overheen, kaarsvet of zo.

Ze draaide zich vlug om, ritste in dezelfde beweging zijn broek open en trok *ge lu* eruit.

'Ik ben ongesteld,' zei ze nog eens. Hij knikte als een middelbare scholier tegen

een docent die op strenge toon vraagt of hij begrijpt dat $a=b$ niet tegelijk $a \neq b$ kan zijn.

Als hij niet zo had geknikt zou ze haar hand niet met zoveel kracht omlaag hebben bewogen. Zijn hoofd knakte achterover en hij kreunde luid. Nu al een druppeltje.

Druppelaar
Kwijlebal

Nee hoor, zei ze niet.

Ze trok, trok-trok-trok – stopte. Trok-trok-trok – stopte. Hij drensde en jammerde, maar ze was niet tevreden. Ik-mis-iets-gevoel. Rukte aan zijn broek. Hoe hij zijn kont opwipte om het makkelijker te maken: een golf van iets wat alleen van woede verschilde doordat het lekkerder was. Haar wangen gloeiden, voelde ze. Schaamte? – *flikker toch op*. Ze dook omlaag, drie keer haar tong over het spleetje. Weer rechtop, haar vinger zijn anus in (ze wist al hoe ze zou walgen als ze hem terugzag).

Alsof er een koikarper aan sabbelde.

Hij kwam, een mengsel van kreunen en schreeuwen dat ze met een voldane grijns savoueerde. Hoe hard hij nu in die vinger kneep, hoe zijn zaad – erg geel deze keer – geen idee wat de oorzaak was van die telkens terugkerende kleurverschillen – op zijn trui terecht kwam, zelfs – jesus – in zijn nek, op de bank, langs het leer snelde of er een trein moest worden gehaald, op de vloer drupte (gelukkig maar dat geen tapijt). Ze wachtte even tot hij een beetje was bijgekomen, trok weer harder tot hij het nog eens uitschreeuwde (en weer in de vinger kneep), dat ze moest 'stop-ho-asje-blie-hie-kannie-meer'. *Plop*: vinger eruit. Gátverdamme. Veegde hem af aan zijn slip, zag dat hij het zag, voelde dat ze nu haar stout-kind-lach op haar gezicht had, vals kattenlicht in haar ogen.

'Hèhè.'

Die verdwaasde dankbaarheid in zijn blik. Heel scherp zag ze voor zich hoe ze precies op dat moment een mes door zijn keel haalde, in één haal alles wat essentieel was doorsneed. Dán zou hij kijken.

Ze liet zich op hem vallen, hapte even in zijn mond en zei ademloos: 'Ik houd zo van je.'

zaagtand

The walking dead

Het moeras is drooggevallen. De dieren –

verdamppt. En dat gekraak en geknisper onder je voeten dan...?

Ik herhaal: verdamppt. Dat – hoe zal ik het formuleren? – denkbeeld

dat je me zo hardnekkig probeert op te dringen

blijf ik afwijzen.

Ik houd ook staande dat de donkere vacht aan de horizon alsof een schier eindeloos

monster zich daar ter ruste heeft begeven in werkelijkheid

– de dingen zijn zelden wat ze lijken –

een stad is, dichterbijkomend, ja zéker, je ziet toch

dat we onze voeten verplaatsen. (Goed – ik erken – daar wil ik ruim in zijn –

dat het niet verstandig is er lang naar te kijken. Dat witte gekrioel

waar ooit onze tenen resideerden, die met speelse nonchalance aangebrachte

versiering van rode linten

net onder de knie

zouden onze gedachten o zo makkelijk

op een dwaalspoor kunnen brengen.) En nu –

wil ik terugkomen op de stad daar voor ons.

Wij zullen daar aantreffen: fonteinen, terrassen, plaza's, hier en daar

een soort bouwkeetjes, volgepropt

met nuttige en nutteloze – maar juist door dat nutteloze mogelijk des te verleidelijker –

artikelen, TOURISTINFORMATION, jawel.

Wij zullen dus verdergaan, jij en ik,

en als we onze toestand beschrijven, dien jij

je te beperken tot af en toe een suggestie.

Nu al kan ik voorspellen dat ik zal blijven vasthouden aan mijn overtuiging

– aangenomen dat ik zal kunnen spreken –

maar dat zal ik dus ook doen, dat aannemen –

dat wij vooruitgang hebben geboekt. Ik zal nóg verdergaan. Hij komt, zal ik zeggen,

opnieuw dichterbij, de stad.

Zelfs wanneer we de contouren zien opstijgen,

hoe alles verkleurt, in een kolossale donderbui

schijnt te veranderen,

zal ik blijven beweren dat we een stad voor ons zien, zachte bedden,

vrouwen, blond zonlicht, indigoblauwe vijvers, gobelins, voorstellingen van

veelvormige lichamelijkeid,

velours, behulpzame inktvissen – ach, die tentakels die je wensen vervullen

al voor je goed en wel beseft dat je ze wenst –, pleisters, tandenstokers, hóór je

wat ik zeg, ik zeg: tándenstokers

die zich onmiddellijk aanpassen aan de vorm van je gebit,